

I Deputeretkammeret undergives Lovforslag sædvanligvis kun *een Behandling*. Dette gælder ogsaa for Finanslovsforslagets Vedkommende. Naar Forslaget, der bestaar af 2 selvstændige Dele, et Udgiftsbudget og et Indtægtsbudget, er forelagt for Kammeret, sendes det straks til Behandling i *et staaende Finansudvalg* paa 44 Medlemmer. Finansudvalget afgiver *særskilt Betænkning* over de enkelte Ministeriers Budgetforslag — for større Styrelsesgrenes Vedkommende eventuelt endog over de enkelte Kapitler —, og for hver Betænkning udpeges en Ordfører. En *samlet* Betænkning afgives som Regel først, naar samtlige Enkeltbetænkninger er færdige eller dog største Parten af Finansloven er gennemgaaet. Formanden i Deputeretkammeret vil derfor som Regel faa tilstillet Betænkninger angaaende forskellige Ministerier, inden han modtager den samlede Finanslovbetænkning. Ifølge Praksis er der intet til Hinder for, at Finanslovdebatten i Deputeretkammeret ikke desto mindre kan tage sin Begyndelse, dog at Generaldebatten om Finanslovsforslaget venter, indtil den samlede Betænkning er afgivet. Det kan i øvrigt bemærkes, at der finder en kortere Generaldebat Sted *forud* for Behandlingen af hvert Ministeriums Budget, ja, at der endog kan finde Generaldebat Sted forud for Behandlingen af de større Afsnit indenfor de enkelte Budgetter, men disse Generaldebatter holder sig strengt til de paagældende saglige Emner, saaledes at den storpolitiske Generaldebat først finder Sted paa Grundlag af den samlede Finanslovbetænkning.

Ved Afstemningen stemmes der først om de enkelte Paragraffer, dernæst om Forslaget som Helhed. Udgifterne sættes til Afstemning før Indtægterne.

Ogsaa i *Senatet* undergives Finansloven kun en enkelt Behandling. Her er et staaende Finansudvalg paa 36 Medlemmer.

I begge Kamre kan Behandlingen af Lovforslag *fremskyndes*. For Deputeretkammerets Vedkommende sker dette ved, at der stilles Forslag om „*clôture*“, d. v. s. Debattens Afslutning og Afstemning. For Senatets Vedkommende sker Behandlingens Fremskyndelse ved Vedtagelse af „*urgence*“; dette betyder for det første, at der kun finder een Behandling Sted af Lovforslaget, men yderligere medfører en Vedtagelse af „*urgence*“, at Udvalgsbehandlingen fremskyndes, at Sagen sættes paa Dagsordenen saa snart som muligt, og at Oversendelsen til det andet Kammer finder Sted hurtigere end sædvanligt. Endelig kan der for begge Kamres Vedkommende vedtages „*urgence*“ med Hensyn til Lovens Bekendtgørelse og Ikrafttræden. — For saa vidt Regeringen eller Kammerets Medlemmer anser det for ønskeligt at fortsætte Drøftelsen af et Lovforslag, kan Forhandlingen standses ved, at der stilles Forslag om det saakaldte „*question préalable*“. Vedtages dette Forslag, er al videre Diskussion om det paagældende Emne udelukket. Eksempelvis kan nævnes, at Konseilspræsident og Finansminister Poincaré under Finanslovdebatten i Efteraaret 1927 Gang paa Gang stillede Forslag om „*question préalable*“.

Medens der ikke for Senatets Vedkommende findes Regler om *Begrænsning af Taletiden*, har Deputeretkammeret ved en Vedtagelse af 15. Juli 1925 indført en Række Bestemmelser, der tager Sigte herpaa. F. O. § 41 fastsætter i saa Henseende, at Udvalgsformænd og -ordførere, Ordføreren for Forespørgerne ved en Interpellation og Ordføreren for Forslagsstillerne til et privat Lovforslag ikke maa tale længere end 1 Time. Samme Grænse gælder for Partiordførere (Partier, der tæller over 50 Medlemmer, kan udpege en Ordfører for hver Gruppe paa 50 eller Del deraf). Ændringsforslagsstillere maa ikke tale længere end 1/2 Time. For andre Deltagere i Forhandlingen er Taletiden et Kvarter. Dog er der ikke fastsat nogen Grænse for Ministrenes Taletid, og baade i Deputeretkammer og Senat gælder yderligere den Regel, at et Medlem af Kammeret altid kan faa Ordet, efter at et Medlem af Regeringen har talt. — Der findes desuden i F. O. spredte Bestemmelser, som begrænser Taletiden i særlige Tilfælde: ved „*clôture*“, „*question préalable*“, Interpellationer og Spørgsmaal (jfr. nedenfor) samt ved Forhandlingen om Budgetafsnit, hvortil der ikke er stillet Ændringsforslag (F. O. § 103).

Bestemmelser om „*Spørgsmaal*“ til Ministrene findes i F. O. for Deputeretkammeret §§ 118—20, i F. O. for Senatet § 80. Hvad *skriftlige* Spørgsmaal angaar, er Reglerne omtrent enslydende: Kortfattede Spørgsmaal indleveres til Kammerets Præsident, og i Løbet af de følgende 8 Dage skal de trykkes tillige med Ministrenes Svar. Ministrene kan skriftlig erklære, at Hensyn til Almenvellet forhindrer dem i at svare, eller — undtagelsesvis — at de maa have en Frist for at samle Stof til Svaret. — Om *mundtlige* Spørgsmaal udtaler Senatets F. O. alene, at de kan

Behandlingens Fremskyndelse, Taletid m. v.

Spørgsmaal („*Questions*“).